

никакво богатство; той бы былъ доста честитъ ако оракулътъ никога не бы му обѣщаль царуванье. Той нема никоя надѣжда да види нѣкога отечеството си, защото знае че той бы принесълъ желѣнье и сълзи въ сичкытъ челяди. Доро и самото царуванье, за което той страдае, не му са види желателно; той тича, противъ волята си, подирѣ му, по една зла сѣдба отъ царство въ царство, и тя са види че бѣга напредѣ му за да го подиграва до сѣтни старини. Гибелныйтъ даръ на боговетѣ смуцава найпрекраснытъ му дни и му докарва огорченія въ единъ възрастъ, когато чловѣкъ ослабнжлъ има наймного нужда отъ покой! Отива, казва той, да търси къмъ Тракія нѣкой дивъ народъ и лишень отъ закони, който да засели, опитоми и управлява нѣколко години, подирѣ което като са испълни предсказаніето, нема да са боижтъ отъ него въ найсилнытъ царства; и тогасъ смѣта да са оттегли свободно въ нѣкое село на Карія; дѣто ще са посвети на земледѣліето което страстно обыча. Той е чловѣкъ уменъ и умѣренъ, който има страхъ божій, познава чловѣцытъ добръ, и умѣе да живѣе съ тѣхъ мирно, безъ да ги почита. Ето що разказватъ за тогози чужденеца, за когото ми искате извѣстія. “

Во времето на този разговоръ, Телѣмахъ често обръщаше очи къмъ морето, което наченж да са рѣби. Вътърѣтъ подигаше волны, които са удряхж о канарытъ и ги покрывахж съ бѣлата си пѣна. Въ тѣзи минута старецътъ рече на Телѣмаха: „Време е да трѣгнж, другаритѣ ми ма чакать.“ Като рече тѣзи думы той побърза къмъ брѣга и влѣзва въ корабя; шумны гласове са чувахж по крайморіето отъ приготвеніята на морцытъ за отплаванье.

Непознатытъ онзи когото наричатъ Клеоменъ, са поскита нѣколко време въ острова, като са качаше на върха на сѣка урва и гледаше отъ тамъ безкрайното пространство на моретата съ една дълбока скѣрбь. Телѣмахъ го не губяше отъ очытъ си и не преставахъ да съгледва стѣпкытъ му. Сърцето му бѣ нажедѣно за единъ такъвъ мжжъ доблестенъ, скитникъ, бѣденъ, предназначенъ за найголѣмы дѣла, и станжлъ играло на завистливата сѣдба далечъ отъ отечеството си. „Азъ по-